

חכמות וחסדים דאבא ומת"ה דב"ן שהם חכמות וחסדים דאומא ושמא פתה לבינה ונצורה דיליה ואלו הם החזון המלובשים בנה"א דאבא ואומא נעשית מב"ן דמ"ה שהם בינה ונצורה דאבא שמתא לה פתה לחכמה וחסדים ומב"ן דב"ן הם בינה ונצורות דידה ואלו הם ד' מחזן מלובשים בנה"א דאומא :

אח"כ כל הב' ללמים הגזכר יתאים לז"א כי הבן יורש אביו ואמו והוא טחן לבת ומאיר לנקודת הטקבא מהמחזן שבנה"א דאומא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה ויולאים ההארות באגוד דרך החזה ח"א ומתפשטים בנקודות הטק' **שנחלקה** ל' נקודות וע"י הארה האזכר נבנית ונעשית פרלוק גמור מהחזה ח"א ולמטה אב"א כי יושבף לה ס"ם בכל נקודות מה' נקודות הגזכר והוא פ"ה האפל של שלם החחזון של ח"ה וב' חסדים דמ"ה והארת פרקין פתאין דמחזן דמ"ה המלבישים בפרקין פתאין דמ"ה דאומא שבט"ה ח"א נגדלים בכח"ב דילה וע"י ה' גבורות (6) דיסוד ח"א נחקן הדעת טוק' ומל' דילה וכל האורות הגזכר שלים בדרך א' פד שיולאים כלם מהחזה ונעשים ללם פ"ג רשא דטק' ואח"כ מתפשט הללם הגזכר בכל י"ם דטק' כי לשלם כל בנין פרלוק הטק' הוא פ"ה אחר :

"חללקה" זה אב"ח

אח"כ נפת האצורה (3) מחלקים הב' ללמים הגזכר מו"א ואלו החכמות והחסדים שהם הללם האבא דהיט מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן בשאר מקו"ף ע"ג רשא ח"א . **הביטע והגבורות** עם ללם דאומא שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן נכנסים בטוק' שלא פ"ה ז"א ועי"ב ננסרת שאינה לרישה לו וגם ננסרו אחרי המל' דמ"ה ח"א שהם הם הפ"ם דלה שפלו בז"א ויא' בארה נקודם אחת ופתה עדלה בכל אחורי ז"א ואלו פוליס למקום אבא ואומא הם הם מקבלים המחזן דפנים ואלו מודוונים ביהא ראשונה וטמן לה מ"ה דב"ן וה נקרא רוחא דשדי בגוזה ולפעמים נקרא חסדים ולפעמים נקרא גבורות פפס ובר ופעם טוק' פעם מ"ה ופעם ב"ן כי פ"ה רוחא שהוא בידורי הב"ן של חלק האקרא שלמה שהיא מלך ה' פ"ה מתבררין כל שאר בידורי השמח דב"ן כי הוא שורש שם ב"ן וכל חילופים הגזכר כלם טודקס כפי מש"ש חה האווג נקרא זווג אב"א יפן דאם היו במקומם לא היו יכולים אז פדיין לקבל המחזן דפנים והו שמד"ס אב"א :

אח"כ נמשך לז"א המחזן דפנים ומחזונים שנים וטמן לה מ"ה דמ"ה חה נקרא זווג דפנים שיפם בהרפעה מ"ד והראשון הוא לעשותה כלי וכל זה הוא חזווג **יעקב ורחל** או פס לאה או ז"א ולאה שאו ז"א וטוק' אינם שוין בקומחם אהנס בזווג ישראל **[ורחל]** שהוא בשו"ן בקומחם עומדים שזה בשוה כנוג **בשופי שבת ר"ס** או הוא באופן אחר כי תחילה נכנית פרלוק **[הטקבא]** פ"ה הארת ב"ן דב"ן כי ארתה מ"ה דב"ן שהוא חקקה מהב"ן סטלל לא יכלה לקבל כי תחום הוא חוץ נה"י דאבא **[ונצורה]** ח"י ללם דאומא מ"ס דמ"ה וב"ן דמ"ה בשאר מקו"ף ע"ג ז"א ובינה ונצורה דאומא שהם ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן ח"י **שחאל** דב' הללמים נכנסו בטוק' שלא פ"ה ז"א **וננסרת וחרה לפנים** וזווג טמן לה ח"א ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה ופעם שלא היה כן ביעקב ורחל הוא כי יעקב אין ט רק שחזן דנה"י דאבא וא"כ אם היתה מקבלת תחילה בנס"ב ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן אח"כ היתה לריך לקבל פ"ה יעקב ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה ויעקב אין לו ב"ן דמ"ה כי הוא בנה"א **(דאומא)** **[דאבא]** אהנס ז"א יש לו שחזן מוא"ל ויסל סא ליתן לם על יד גס ק דמ"ה :

זו"ן הקטנים - מערכת חול

ב"ו דמ"ה בביאה קדמאה ומ"ה דמ"ה ביווג הסופי

מחלכשים בכלי החיטון דמזח ומשם מתפשטים פ"ה הגידין הלבנים בנה"א דכלי השגימי דז"א נמחא דנס נפיטור יש בז"א פ"ה מחלכשים במלך ומשם מתחלה פארוחיהם פ"ה הגידין כנזכר בכל ג' כלי ח"א ולכן גם העובר יש לו כל רמ"ח איברים ככל פרטיהן ואח"כ ביניקה נמשכים ב' ללמים אחרים מלובשים כו"ק דישו"ת ובתוכם מלובשים הנרנח"א דרות וכנסת כסדר הגזכר בנפש ומחלכשים בכלים אמנפים דמלך ומשם מתפשטים בנה"א דג' כלי ח"א וכל אלו הב' ללמים דשיטור ויניק' הם נמשך מחילוניות דישו"ת ונקרא שחזן דאחר או אפשר שכל א' מב' ללמים אלו טולל ב' ללמים דחילוניות ופנימיות שהם אחר ופנים אלה שנס הפנים והאגימי' נק' אחר וחילוניות :

אח"כ בגדלות נמשך ג' ללמים מלובשים נ"ס דג' פרטי' מח"ב דישו"ת ובתוכם הנרנח"א ונגנסים פל סוד האזכר בט"ר ומחלכשים בכלים הפנימים דמלך ומשם מתפשטים בחב"ד דג' כלי ז"א נמלא שם לז"א ג'ללמים דעי"מ מלובשים בג' כלים חילון אמנפי ופנימי דישו"ת האקרא ישו"ת ובינה מלובש טוך כלים חילוניים אחר ופנים דכללות רמ"ח איברי ח"א אהנס בפרטות כל ללם מהם טולל כל האזכר דנפיטור יש טו פ"ה מלובשים טוך ג' כלי ישו"ת דהייט נה"י חנ"ה חב"ד דמל' דישו"ת ומתפשטים בנה"א דג' כלי ח"א והיניקה כוללה פ"ה מלובשים טוך נה"י חנ"ה חב"ד דו"ק דישו"ת ומתפשטים בנה"א דג' כלי ח"א והמחזן דגדלות טוללן כנזכר פ"ה מלובשים טוך נה"י חנ"ה חב"ד דג' פרטיים כח"ב דישו"ת ומתפשטים בחב"ד דג' כלי ח"א

באופן רשאלו אומרים שהשיטור בנה"א ונגנסת אהמש ועיקר גילייה בכבד ומתפשטת בכלים החילוניים והיניקה בנה"א ונגנס הרוח ועיקר גילייו בלב ועגל הלב וכל כלים אמנפיים והגדלות בחב"ד ונגנסת השמחה ועיקר גילייה במוח ועגל המוח וכל כלים השמיים איט מדבר בכללות כי אם בפרטות דהייט שיטור דכל א' מהם וק יניקה דכל א' מהם וכן גדלות דכל א' דג' בחי' הגוללים האזכר : **ודע** דכל ה' ללמים האזכר עם ה' בחי' נרנח"א הגזכר דישו"ת האקרא קשטת אחד וגדלות אחד שהם כ"ה בחי' דנשמה כלם מתפשטים בכ"ה פרלופי בינה ח"א ואח"כ לוקח ה' ללמים דאומא שילאין והם קשטם ב' וגדלות ב' והם כ"ה בחיטות דחיה ומתפשטים בכ"ה פרלופי חכמה ח"א . ואח"כ לוקח ה' ללמים דאומא והם כ"ה בחי' דיחידה ומתפשטים בכ"ה פרלופי כתר ח"א כי הו"ק כנר היו שלמים מאלויהם שהם כ"ה בחי' דנפש וכ"ה בחי' דרוח וכל האזכר הוא פ"ה ישו"ת כי ח"א שפלה ז"א למעלה מיסו"ת דקודם שפלה ח"א כנר ישו"ת פלו למעלה ממנו אלא כשמקבל המחזן מיסו"ת במקומם נקרא מחזן דישו"ת וכשמקבל המחזן מיסו"ת כשהם במקום ח"א שילאין נקרא מחזן דאומא וכשמקבל המחזן מיסו"ת כשכנר פלו למקום ח"א נקרא מחזן דא"ל דכנר ידעת כי הגלים הם הפוליס והשלמות בשאר במקומו וכל הללמים הגזכר הם דחילוניות הנקרא אחר ואלו נקרא שו"ן עומדים אב"א דהרי פדיין לא באו רק אחר דיליה ודילה . ואח"כ לוקח ט"ו ללמים אחרים דפנימיות הנק' פנים מיסו"ת ומאומ"ל וח"א פ"ד האזכר באחר ואלו מתפשטים בפנים . דפנים דכח"ב חוץ ואלו שומדים זו"ן פד"ם :

ודע דכל ללם כלול ממ"ה וב"ן אלא דללם דאבא הוא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה וללם דאומא הוא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן ובעת הזווג נחלפו ולקח אבא המ"ה דב"ן וטמן לאומא הב"ן דמ"ה ונעשה אבא ממ"ה דמ"ה **[שהם**

הג'חות וביאורים (ח) מ"ה ופ"ה כו"ק שהם נוסבא ופוליס ח"י ולפניו כי חסר ח"י כנסת חזו"ן נארוה נשאר חקן נקבא פ"ו וננסת פיהו פ"ד ר' ונע"ה מסכת קטנות רחל : (ג) כל פלין וס סא נשאר שחזון פ"ה איש דגלים לחזקים הם **[שאר]** ננסת :

תם ונשלם קונטרס חסדי דוד הגאונים ותנחומים מזהב ונפת צופים. תהלות לאל זוקף כפופים .

מתורתו של מו"ר הרה"ג המקובל האלהי שאול דוויד יחזק"א.

ב"ש בפנים שנותן לה הז"א מ"ה דב"ן והם ה"ח דאימא הכונה
 היא דקאי בזווג או"א הכוללים שתחלה קודם החילוף חכמות
 וחסדים דאבא הם מ"ה דמ"ה ובינות וגבורות דאבא הם מ"ה
 דב"ן ומוחין דאימא שקודם החילוף החכמות וחסדים הם ב"ן דמ"ה
 והבינות וגבורות הם ב"ן דב"ן ואח"כ מזדווגים ונותן אבא לאימא
 הבינית וגבורות שבו שהם מ"ה דב"ן ונעשה אצלה חכמות
 וחסדים ומתלבשים בנצח וחצי הימני דיסוד דאימא והיא מעלה
 מ"ן חכמות וחסדים שלה שהם ב"ן דמ"ה ונעשים באבא בינות
 וגבורות ומתלבשים בהוד וחצי השמאלי דיסוד דאבא נמצא אחר
 החילוף נה"י דאבא הם מ"ה וב"ן דמ"ה ונה"י דאימא הם מ"ה
 וב"ן דב"ן ובעת הנסירה לוקחת הנוקי קו שמאל דשניהם שהם
 ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן שהיו מלובשים בהודות וחצי השמאלי
 דיסודות דאו"א והרוחא דיהיב ז"א לנוקי בביאה א' הוא מ"ה
 דב"ן שנקראים חסדים דאימא ובזווג דהולדה נותן לה מ"ה דמ"ה :
 וזה שכתבנו הוא עפ"י מ"ש הרש"ש בע"ח פ"ו משער אנ"ך
 בהגהת השמ"ש וז"ל מה שבי כאן הוא בכללות ב' הפרצופים
 התחתונים דישסו"ת המלבישים לא"א מהחזה ועד הטיבור הנקרא
 או"א אשר כל אחד פלול ממ"ה וב"ן ושניהם בכללות הם דבר
 ונוקי עם כללות המ"ה וב"ן שבכל א' מהם עכד"ק בקיצור :
 וזה החילוף הכללי דאו"א לתת מוחין לזו"ן אינו נעשה כ"א
 במצות פו"ר ובכל מקום שבי הרב חילוף פרטי שייך לשאר
 מצות כאשר יבואר להלן ואל יקשה בעיניך מ"ש בע"ח פ"ט
 משער המוחין שלצורך זו"ן הגדולים בנסירה נכנסין הודות דאו"א
 שהם מ"ה וב"ן דב"ן ובזווג לעשותה כלי ניתן לה ב"ן דמ"ה
 שנקראים חסדים דאימא ושם מיירי בזווג זו"ן הגדולים כשהן
 שוים כקומתם, דלק"מ דהתם איירי במוסף שבת ובהפלות יו"מ,
 ודכוותא

ודכוותא כ"כ בחסדי דוד כלל ק"ך יעושיב ובחפלות ובמצות
 אינו נעשה חילוף כללי דאז"א [צ"ע במ"ש התוי"ח דקכ"ד ע"ב] כ"א
 חילוף פרטי כמו בחולן אלא שיש חלוק בנסירה בין זרין הגדולים
 שזווגם בשבת ויו"ט לבין זרין הקטנים שזווגם בשאר התפילות :
 וזה שכתבנו שלצורך הולדת הנשמות בשמזרווגים אז"א נעשה
 חילוף הכללי מבואר בפרק עשירי משער המוחין ובפרק
 ז' משער אנ"ך בזווג אדה"ר להוליד קין והכל ושם מבואר
 שלצורך הולדת הנשמות הזרין מקבלין מוחין מאז"א הכוללים
 שאבא היה קודם החילוף מ"ה רמ"ה ומ"ה דב"ן ואימא היתה
 ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן וכשנעשה החילוף נהיה אבא מ"ה וב"ן
 דמ"ה ואימא מ"ה וב"ן דב"ן יעו"ש היטב :

ועפ"י דרכנו יתבאר מ"ש בע"ה פ"ט משער המוחין וז"ל ואז
 נותן לה בסוד הארה בחינת ה"ג שלה דב"ן [ר"ל ב"ן
 דב"ן] ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקראים חסדים דאימא כנ"ל
 וכולם מן ב"ן עכר"ק ואח"כ הביא שם פירוש שני שמדבר בזרין
 הגדולים כיעו"ש ויש לדקדק דעל מה מדבר כאן שכ' ואז נותן
 וכו' וכולם מן ב"ן אם הוא בזרין הקטנים אז"א דהתם לוקחת
 תחלה הארת ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה לא רק ב"ן דב"ן כמ"ש ואם
 הוא בזרין הגדולים שכן האמת ששם לוקחת בתחלה רק הארת
 ב"ן דב"ן א"כ היה ראוי שבזווג לעשותה כלי ימשיך לה ב"ן דמ"ה
 וממה שכ' הנקראים חסדים דאימא וכולם מן ב"ן משמע דקאי על
 מ"ה דב"ן שהם נקראים חסדים דאימא וזהו שכ' וכולם מן ב"ן
 דר"ל מ"ה וב"ן דב"ן ובהגהות כ"י הרנ"ה ולה"ה על ע"ח על
 מ"ש הרב הנקראים חסדים דאימא כ' שהם ב"ן דמ"ה וכונתו
 דקאי על זרין הגדולים כנו' אך מ"מ אינו מובן כן מהלשון כאמור
 גם לפי ד"ק נמצא שזה הוא עצמו פירוש ב' שכ' אח"כ וא"כ לא
 היה צריך לכתוב אח"כ עוד פירוש ב' שפירוש ב' מתחיל קודם
 ואז ובהגהות וביאורים כ' משם הש"ש שם שמ"ש וכולם מן ב"ן
 ר"ל מ"ה וב"ן דב"ן יעו"ש והן אמת שכן משמע מהלשון כאמור אך
 דברי הרב לא יתפרשו לא בזרין הגדולים ולא בזרין הקטנים כאמור :

אמנם לפי דרכנו יבוא על נכון שמיש ואז נותן וכו' מדבר בזווג או"א הכוללים בנו"ש שמתחלפים חילוף כללי לתת מוחין לזו"ן והיינו דוקא לצורך מצות פו"ר אבל לצורך התפילות והמצות אף בזווג זו"ן הגדולים אין מזדווגים או"א הכוללים ואינן נעשה חילוף כללי כמבואר בהגהת הש"ש הארוכה על שער המוחין פ"ט ובחסדי רוד כלל ק"ך יעו"ש :

נמצא לפי דברינו שיש ג' סוגים, בזה א' כשהוא לצורך יעקב ורחל שזווג או"א הוא פרטי וגם החילוף פרטי ובתחלה לוקחת הנוק' הארת נה"י דאימא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה ובנסירה לוקחת עצמותם ובזווג לעשות לה הרוחא נותן לה מ"ה דב"ן שהוא גבורות דאבא שאחר החילוף שעיקרם היו חסדים דאימא ובזווג דהולדה נותן לה מ"ה דמ"ה. ב' כשהוא לצורך זווג זו"ן הגדולים שזווגם במוסף שבת שזווג או"א הוא פרטי וגם החילוף הוא פרטי כמ"ש לצורך יעקוב והשינוי שיש בניהם שכאן בתחלה לוקחת הנוק' הארת ב"ן דב"ן שהוא שמאל דאימא דוקא אבל אינה לוקחת הארת ב"ן דמ"ה והטעם שהוא סתום תוך הוד דאבא ובנסירה נכנסין בנוק' בינות וגבורות דאו"א שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומקודם היו משובשים בהורות וחצי השטאלי דיסודות דאו"א אבל עכשיו מתלבשים תוך נה"י דאימא [עיי' בזה בעלי נהר דכ"ד מ"ש] ונכנסין בנוק' כדי לנוסרת סו"א ובזיווג לעשות לה כלי כשעולין בחיק או"א נותן לה ב"ן דמ"ה ובזווג דהולדה מ"ה דמ"ה ע"ד יעקוב. ג' ע"י מצות פו"ר זווג הנעשה אז הוא זווג או"א הכוללים שאבא קודם החילוף היה בו מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואימא היה בה אז ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומזדווגים חצאים התחתונים דאו"א שמהחזה עד הטיבור [הטעם שכתב הרש"ש בשער אנ"ך חצאים התחתונים אפשר כמ"ש בנהר שלום [ד"ג ע"ד] ד"ה הייחודים וז"ל אבל זווג דו"ק וכו' אפשר שאינו נעשה רק ע"י מצות פו"ר עכ"ד] א"נ אפשר דהטעם לפי שברכת האיסורין אינה נעשית בשבת דאסור לקדש אשה בשבת כרפסק סרן בא"ח סי' של"ט ובאה"ע סי' ס"ק משום קנין לכן כ' מזדווגים

שמזדווגים הצאים התחתונים שהם ישסוית שמזדווגים בימות החול להמשיך מהם מוחין לפרצוף השלישי בינה דו"א כנודע ואפילו מצות עונה שנעשית אחר חצות ליל שבת עדיין לא נמשך דו"א פרצוף חכמה] ואימא מעלה פ"ן חכמות וחסדים שבה שהם ב"ן דמ"ה ומתלבשים תוך הוד וחצי השמאלי דיסוד דאבא ואבא משפיע מ"ד בינות וגבורות שבו שהם מ"ה דב"ן ומתלבשים תוך נצח וחצי הימני דיסוד דאימא לצורך זוג זו"ן הכוללים [כמ"ש בסידור לעיל] ובשער הכונות [דצ"ח ע"ג] דרוש ח' דר"ה כ' וז"ל בדרוש פורים יבואר כי גם מוחין ונה"י דאבא נכנסין בנוק' ע"כ ושם מדבר בזו"ן הכוללים:

יצא לנו מזה שבזו"ן הכוללים בעת הנסירה נכנסין בינות וגבורות דא"א שהיו מלובשים בהודות וחצי היסודות השמאלים דא"א ועתה מתלבשים בנה"י דאימא ונכנסין תוך הנוק' [וכן מבואר בהש"ש שער כ' פ"ט אות ד'] וזה מוכרח בין בזו"ן הכוללים של התפלות והמצות שמזדווגים במוסף שבת וביו"ט כמו שמצינו בכונות ר"ה בהיבת באהבה ובין בזו"ן הכוללים שמזדווגים ע"י מצות פו"ר וא"כ תחלה מקבלת הנוק' הארת ב"ן דב"ן שהוא בינות וגבורות דאימא [דוקא ואינה לוקחת הארת מ"ה דב"ן כי הוא סתום בקו שמאל דאבא ומ"ש לעיל באות ב' דב"ן דמ"ה סתום הוא ט"ס דהכא איירי אחר החילוף אך ט"ס לא נתבאר למה בזו"ן הגדולים אינה לוקחת ג"כ הארת ב"ן דמ"ה בהיותה באח' ע"ד זו"ן הקטנים ובזוג א' לעשות הרוחא תקבל עצמותו וצ"ת] ובנסירה נכנסין בינות וגבורות דא"א הכוללים שר אחר החילוף ומתלבשים תוך נה"י דאימא ונכנסין בנוק' וננסרת ואח"כ בביאה א' לעשות לה כלי ורוחא נותן לה מ"ה דב"ן שהם חסדים דאימא אחר החילוף המלובשים עתה בקו ימין דאימא ובזוג ב' דהולך נותן לה מ"ה דמ"ה ובזוג ב' שוים כל שלשה סוגים הנז"ל והיעב"א עבכ"ק השד"ה יצ"ו:

פרקין תתאין דחור"ג דא"א וגם הם מזדווגים וממשיכים אותה למזל העליון וכו' ואז מזדווגים הב' מזלות וממשיכים טיפת חו"ב לחו"ב דאו"א עילאין וטיפת חו"ג לדעת שלהם וכו', אח"כ יכוין ו"פ דגדלות וכו' נה"י וחג"ת דנה"י דתבונה וכו' ומתלבשין בחג"ת ובחב"ד וכו' דמ"ה וב"ן דב"ן דז"א עכ"ל. וזה יבא כפי שיטת הרב שמן משחת קדש, והוא הפך דרוש הדעת, וז"ל אחר שכתב שהחכמות נעשו מפרקין עילאין דחור"ג והבינות מפרקין אמצעיים והדעות מרביע הת"ת וכו' כתב והנה הם בז"א הם כפולים כי יש בו ג' מוחין נמשכים מג' מוחין אבא הנו"ל וכו' וג' מוחין נמשכין מג' מוחין אימא הנו"ל עכ"ל. הרי לך בהדיא שהמוחין נמשכין מכל הג' פרקין דחור"ג דא"א וכן דנו"ה דע"י, וכן הקדמת הסדור הנו", והרב שמן משחת קדש סדרו זווג או"א הכולל, ולזה הקשה ג"כ על סדר הרש"ש שכתב לזווג חב"ד דחג"ת וכן חג"ת ונה"י דחג"ת דא"א וכן בזווג חב"ד ונה"י וחג"ת דנה"י דע"י. ברם לפי מש"ל שהרש"ש זיע"א סידר כל הזווגים הם בא"א הפרטים המלביש לצד שמאל (או לצד ימין) דא"א, אם כן גם ג' זווגים של חג"ת ודנה"י דע"י וא"א הם כולם של צד שמאל (או ימין), וחיליה דהרש"ש זיע"א ממ"ש הרב בשער אנ"ך סוף פ"ח שהוא פט"ו דשער א"א, דמשמע ליה שהזווגים כולם אחר החרבן הם או"א וישסו"ת המלבישים לצד שמאל דא"א יעו"ש מ"ש בהגה'.

הקדמה"ה להבין המשכת המוחין במ"ט ימי העומר ובליל שבועות, עיין בהקדמת סידור העומר ז"ל, סדר המשכת המוחין בכל לילה

מ"ה דמ"ה נקרא אבא או יש"ס, וצד הב"ן דמ"ה שהוא שמאל דימין או שמאל דשמאל נקרא אימא או תבונה), כמ"ש הרש"ש בשער י"ט פרק ו' ושער כ' פרק ט'. נמצא אבא הפרטי חו"ב שלו שהם מ"ה וב"ן דמ"ה נעשו מפרק עליון שהוא היד ימין או דשמאל דא"א, ואימא הפרטית חו"ב שלה שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן נעשו מפרק אמצעי שהוא הזרוע דימין או דשמאל דא"א.

נמצא עתה בק"ש שעסקנו בזווג הפרטי דאו"א אשר קודם החילוף אבא כולו מ"ה ואימא כולה ב"ן, א"כ מוכרח הוא להמשך חב"ד דחכמה אשר הם מחב"ד דחג"ת ומנה"י דחג"ת דא"א שהם הידים והכתפין שהם* בחינת מ"ה לחב"ד דאבא והחב"ד רבינה (ר"ל פרק היד וחצי כתף הם חב"ד דאבא והזרוע וחצי כתף הב' הם חב"ד רבינה) אשר הם מחג"ת דחג"ת ונה"י דחג"ת שהם הזרועות והכתפין דא"א שהם ב"ן לחב"ד דאימא שגם היא בחינת ב"ן, ואחר החילוף יבוא חב"ד דחכמה כנצחים וחצי יסוד דאו"א שהם ישסו"ת ומתלבשים בצד ימין דז"א בחכמה וחצי דעת הימני שלו, וחב"ד רבינה בהודות דאו"א ובחצי יסוד שלהם ומתלבשים בצד שמאל דז"א כבינה וחצי דעת השמאל שלו, וזה הנלע"ד וא"ש את"ם.

עוד מצאתי סדור ישן כתב בהקדמת ק"ש ז"ל, ואז מזדווגים תרין פרקין עילאין דנו"ה וממשיכין טיפת חו"ב דז"א לתרין פע"י דחור"ג דא"א וגם תרין פרקין דחור"ג מזדווגים וממשיכים אותה המזל העליון וגם התרין פרקין תתאין דנו"ה דע"י מזדווגים וממשיכין טיפת חו"ג דז"א לתרין

ג. שד"ה: ואח"כ ראיתי להרב שמן משחת קודש דף רס"ה שהקשה על מו"ר הרש"ש שכתב לזווג חג"ת דחג"ת דא"א וחג"ת דנה"י דעתיק, מעץ חיים שער הגסירה פרק ו' אשר שם לא הביא הרב כ"א פרקין עילאין ופרקין תתאין, מה שלא הזכיר הפרקין אמצעיים יען ששם מדבר בצלם דאבא. ומ"ש הרב שער כ"ה פרק א' שם מדבר בצלם אימא (מכת"י).

ה. ג"ב כאן בעג"ה דפו"י: שייך לספירת העומר דף [כ'] ע"ד [בדפו"י, ואצלינו עמוד ס"ח].

שאנחנו ממשיכים בכל לילה בספירת העומר בכללות מ"ט ימי הספירה שהוא תיקון חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם הוה דו' פרצופים הפנימיים דפרצוף הכתר דבינה ודחכמה דזו"ן ט, ובכל לילה מלילי הספירה תחילה ימשיך לשורש חכמה שלו וממנה נמשך לשורש בינה' וחז"ג כמו סדר ו"ק שבתיתת אחד דק"ש, וכן כליל שבועות בהמשכת הנה"י הפרטים והכוללים, וכן המשכת הכתר דבינה ודחכמה הנו' שם בסידור הוא בכתר הכללי שהוא א' מה' פרצופים דבינה ודחכמה דז"א, וכן המשכת הכתר ע"י הטבילה הוא הכתרים של כל הפרצופים שנתקנו ע"י מ"ט ימי הספירה וליל שבועות שהכל הוא פרטות של פרצוף הכתר דבינה ודחכמה דזו"ן, והתשעה ספירות של אלו הכתרים הנמשכים ע"י הטבילה אלו הם כונת המשכת הכתר בכל שבוע ושבוע שהם ט"פ מ"א והשער החמשים שהוא כתר דכתר הוא הנמשך ע"י הטבילה. וכן הוא הסדר בכונת הכתר הנמשך ממוחא סתימאה וגולגלתא דא"א שהכונה הוא בפרצוף החמישי מה' פרצופי הכתר הכללי דז"א שכל בניינו ע"י פרצוף א"א. ומה שאנחנו עושים נסירה בתיבת באהבה בלחש דשחרית ובחזרה הוא למוח חכמה דפרצוף הכתר דבינה או דחכמה ע"י ישסו"ת או דאו"א ע"י כמו בחול שנסירה שעושין בתיבת באהבה הוא למוח החכמה ומביאים פנים שלהם לפרצוף הנזכר דמוח חכמה והבינה והחז"ג נכללים בו, וע"י ברכת מגן אברהם נמשך הארה ממוח החכמה ונתקן מוח בינה דכתר דאותה בחינה, וכן במורים והטוב שמך נמשך

ממ"ט ימי הספירה בכל הז' הספירות חב"ד חגת"ם דז"ן וכו' יעו"ש.

היוצא מן הקדמה הנזכרת כי כח"ב הכוללים דז"א וכן דנוק' המקבלים מוחין מיססו"ת ואו"א וא"א יש בכל אחד מהם ה"פ וכל אחד מאלו הה"פ יש בו י"ס כוללים, דהיינו יו"ד פרצופים כולם מלבישים זה לזה בעובי וכל אחד מאלו* היו"ד פרצופים הכוללים יש בו י"ב פרצופים באורך דהיינו חב"ד שלו הם עתיק ונוק' וא"א ונוק' וחג"ת שלו הם או"א וישסו"ת ונה"י שלו הם זו"ן ויעו"ר. והנה לפי מ"ש הרש"ש זיע"א בסוף הקדמת רחובות הנהר וז"ל בקיצור, וכן מוח החכמה הוא נתקן תחילה וכו' וכל אלו הד' מוחין הם ד' מוחין שבכתר והם שרשי הד' מוחין הנ"ל וכו' באופן כי עיקר כל הטורה לתקן מוח החכמה לאט לאט בפרטות ואחר שנתקן מוח החכמה דז"ן שלו אז אח"כ מתפשטים הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח הבינה וכו' יעו"ש. והנה מצאנו ראינו בנהר שלום (דף ל"ו ע"ב) [בנד"מ דף מ"ז ע"א אות ט"ז] שכתב וז"ל, המוחין דו"ק דגדלות הנמשכים בק"ש וכו' עי"ש. משמע מדבריו שהמשכת ו"ק דגדלות שנמשך בק"ש בתיבת אחד לכל הד' מוחין חו"ב וחז"ג דכתר בכת אחת. וכן כתוב בהקדמת הסידור וז"ל, יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות וכו' לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת דפרצופי חו"ב וחז"ג דכתר. א"כ מוכרחים לומר שתחילה נמשכים לחב"ד וחג"ת דפרצוף חכמה וממנה נחתם לפרצוף בינה ולחז"ג כמ"ש בספר הקדמת הרחובות, ובוה יכוננו ב' יחד. ולפי"ז צ"ל מה

ט. שד"ה: חכמות דכתרים דבינה, וכן בלימוד ליל שבועות שאנחנו ממשיכין מתלת ראשין דא"א שהם אורא וגולגלתא ומוחא סתימאה הוא מחכמות דחו"ב חז"ג דכתרים שלהם לחכמות דחו"ב חז"ג דכתרים דכתר דז"א ומשם ליעו"ר דפרצופים הנו"ל (מכת"י).

י. שד"ה: ביום שבועות בכרכת מגן אברהם וכו'. ומ"ש בתיבת אחד בסידור החול להמשיך הו"ק דאימא לחז"ב חז"ג דכתר הוא בק"ש שאין אחריה עמידה כגון ק"ש שעל המטה ושל הקרבנות שאין אנחנו ממשיכין הג"ר (מכת"י).

המלבישים מטבורא דא"א ולמטה דפרצופי חב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א שתיקונה ע"י ישסו"ת, ונה"י הפרטים דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א שהמשכת מוחין שלו ותיקונו ע"י או"א עילאין, וגם נה"י הכוללים שהם מלבישים לפרצוף חב"ד חגת"ם בעובי שוה בשוה, ובפרמות הם כולם באורך כל אחד י"ב פרצופים שהם חב"ד עתיק ונוק' וא"א ונוק' ותחתיהם חג"ת או"א וישסו"ת ונה"י זו"ן ויעו"ר, זה בנצח וכן בהוד וכן ביסוד דפרצוף חכמה ודפרצוף בינה, וכן כתר הכללי דעובי דפרצוף בינה ודחכמה, וכן י"ם דעובי דפרצוף הכתר הכללי.

כתב"י הרש"ש זיע"א בסידור בהקדמת באהבה דר"ה ז"ל בקיצור הצריך לענינו, ואז המוחין דחכמות וחסדים דמוחין דקודם החילוף דב' צלמים המלוכשים עם כללות כלים דצלם דאבא וכו' מסתלקין מתוך גרתקן שהם הנה"י דיש"ס או דאבא ועומדים הם ונרתקן הנזכר לאור מקיף על גבי רישא דז"א, והם מ"ה וב"ן רמ"ה, ושמות המוחין שהביא הם הם מוחין דאבא של קודם החילוף המזכרים בדרושי ציצית שהם עסמ"ב שלמים חו"ב חו"ג דחכמה, ועסמ"ב חסדים ה"א אחרונה חו"ב חו"ג דבינה, וכן בחו"ב חו"ג דחו"ג כמבואר שם בדרוש ג'.

עוד כתב בהקדמה הנזכרת ז"ל בקיצור, ועתה מוחין דבינות וגבורות דב' צלמים הנזכרים דקודם החילוף המלוכשים* עתה בכלים וצלם דאימא שהם ב"ן ומ"ה דב"ן מלוכשים בפרצו' נה"י דבינה דתבונה וכו', להמשיכם בעשר ספירות דלאה ורחל, עכ"ל. והביא שמות קס"א קס"א קמ"ג קנ"א חו"ב חו"ג דחכמה כנז"ל חסר ה' אחרונה חו"ב חו"ג דבינה, וכן בחו"ב חו"ג דחו"ג כנז"ל בדרוש ג' דציצית בצלם דאימא של קודם החילוף.

הארה לחו"ג דאותה בחינה. הרי נשלמו ליתקן שרשי חו"ב חו"ג דכתר דאותה בחינה, דהיינו בלחש דשחרית חו"ב חו"ג דכתר דבינה, וחזרה חו"ב חו"ג דכתר דחכמה, ולחש וחזרה דמוסף חו"ב חו"ג דכתר* דכתר, ובברכת ש"ש נתקנים שאר הפרצופים דבינה ודחכמה ודכתר שהם חב"ד וו"ק שלהם כנזכר בסידור החול, כנ"ל להבין וא"ש את"ם.

והנה לפי הקדמה הנ"ל ולפי מ"ש הרש"ש זיע"א בספר נהר שלום (דף כ"ט ע"א וב') [בנר"מ דף ל"ז ע"ב] מפורש יוצא כי מה שאנחנו מכוונים בכל לילה ממ"ט ימי העומר הוא בירור חדש. ואעפ"י שכתב הרב בדרוש ב' מדרושי העומר כי מה שאנחנו מכוונים בעומר הוא להחזיר המוחין אשר נמשכו בליל א' דפסח ונסתלקו אחר יום א', כבר פירש הרש"ש זיע"א בנהר שלום (דף כ"ה ע"ג) [בנר"מ דף ל"ב ע"ג] ז"ל, הרי כי סיבת וכו' כי משנתבטלה אחיזתם בליל פסח לא היה אלא לפי שעה דרך נס וכו' אחר עבור יום א' חזר הדבר לטבעו לבטל אחיזתם וכו' כשאר ימות השנה יעו"ש. הרי מבואר כי הבירור אשר נעשה בליל א' דפסח אינו נקרא בירור לגמרי כיון שהוא דרך נס ולא היה על ידינו וצריך לחזור ולהתברר על ידינו במ"ט ימי העומר. גם מנהר שלום (דף כ"ט ע"ב) [בנר"מ דף ל"ז ע"ב] מפורש שהחג"ת דחב"ד חגת"ם הנתקנים בג' שבועות הם צריכים בירור מחדש ואינם התפשטות המוחין מהמוחין שנמשכו לחב"ד דחב"ד חגת"ם בד' שבועות הראשונים, כי הם פרצופים שלמים ונקראים או"א וישסו"ת, והם מלבישים לחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' (שכבר נתקנו בד' שבועות הראשונים) מהגרזן עד הטבור, ובירורם ותיקונם הוא ע"י החב"ד הנזכרים. ומה שנשאר לנו לתקן ע"י לימוד ליל שבועות הוא נה"י הפרטים שהם זו"ן ויעו"ר

כ ד ע"ג

לשון חכמה

יא. נ"ב כאן בענ"ה דפו"י שייך לרף י"ח ע"ג אות ה' [ברפו"י, ואצלינו עמוד נ"ט].

שכן נחנו לכיון הרי'ו בלחש וחזרה דשחרית בכ' ימים דר'ה ע'ש
 עמידה יכוין להמשיך השלום ג'ר דאימא וצלם דאבא כולו דאח'
 דאח' דפנימיות לז'א כסדר החול ומתיבת אל עליון ואילך
 יכוין לבנות הנוק' דאח' דאח' דפנימיות כל העשר ספירות שבה ע'י א'ב
 דאטב'ח כדרך החול עד באהבה.

באהבה יכוין להעלות ברורי א'ח דפנים דפנימיות מהיכל אהבה
 דק'ק דיסמות דבריאה ולהעלותם עם גרנח'י שלו עד הזו'ן

דאצילות דהפלה זו **ועומדים ע'ג רישא דז'א** ויכוין לסלק מתוך הז'א
 ב' צלמי הסותין דאח' דאח' דפנימיות ואז הסותין דחכמות וחסדים
 דאו'א דקודם החילוף [ר'ל אחר חילוף א' שנעשה בק'ש וקודם חילוף
 השני, כי בזו'ן הגדולים בעת הנסירה הבינות ונכורות דאו'א שהם
 ס'ה וב'ן דב'ן שהיו בהודות דאו'א יוצאים מנרתקן ומתלבשים שניהם
 בתוך נה'י דאימא ונכנסים בנוק' לצורך הנסירה וזה נקרא חילוף ב'
 שחזרין הסותין בלבושם ככתחלה קודם החילופים, והחכמות וחסדים
 דאו'א יוצאים מתוך לבושם שהוא נה'י דאבא ועומדים הם ולבושם
 בסוד או'ם ע'ג רישא דז'א, וכמ'ש בספר 'עלי נהר, דכ'ד ע'ד עיש'ב'ן
 שחם ס'ה וב'ן דס'ה מסתלקים מתוך נרתקן ועומדים הם ונרתקן
 לאו'ם ע'ג רישא דז'א, ובינות ונכורות דאו'א שהם ס'ה וב'ן דב'ן
 מתלבשים עתה בתוך צלם נה'י דאימא ומתפשטים בתוך לאה ורחל
 כסדר זה, כחב'ד חו'ג וש'ע דת'ת לכתר וחח'ן בג'ה דת'ים דלאה, ושני
 שלישי ת'ת ונה'ים לכתר וחח'ן בג'ה דת'ים דרחל.

זכרנו יכוין להשאיר רשימו דכחב'ד חו'ג וש'ע דת'ת עם הגרנח'י
 שבהם בעשר ספירות דלאה ועי'ז ננסרת לאה כולה, ויכוין
 ב'א תיבות דזכרינו להמשיך עצמות ז' נכורות דכחב'ד חו'ג וש'ע
 דת'ת מלאה, לכחב'ד חנ'ת נה'ים דכתר דרחל דאח' דאח' דפנימיות
 ולהמשיך לו מנופא דז'א משני שלישי תחתונים דת'ת ולנסור כל י'ם
 דכתר דרחל חנו' (סלך עוזר וכו' ככתוב בסידור).

כונות שופר יום א' בפנימיות

תקיעה א' דתשר'ת יכוין להעלות הבל השופר לעורר הכלים
 דחב'ד דס'ה וב'ן דס'ה, שהוא כלים דחכמה

כל גידול הנקבה אינו אלא ע"י נה"י דז"א וכיון שנה"י דז"א עדיין הם ריקנים כי אין בהם מוחין וח"ו"ג ולא שום דבר אוך כלתה בנוק' להתגדל פרלופה כיון שהיא מן החזה שלו ולמטה ל"ל:

ח' לריך שהדע יש כמה בחינות מלכות נתקנים יש פרט ופרט דפרט מה שכתב בשצטה שצעות נתקנים חצ"ד חגח"ס דז"א וחצ"ד חגת"ס דנוקבה זה מדבר על פרט דפרט דהיינו הז"א יש לו חצ"ד חגת"ס וכל אחד מחצ"ד חגת"ס יש לו חצ"ד חגת"ס בשצוט ראשון הנתקן פרלופ החכמה בכל לילה משצוט א' יש המשכת ללם שלים לפרי של אותו לילה נמלא ליל א' גדלות ראשון דאצא ממשיכים לפרי דאותו לילה ללם שלים חצ"ד חג"ת נה"י נמלא מלכות דאותו פרט נתקנית באותו לילה עם ז"א דפרט דאותו לילה, ומה שכתב צליל שצעות נתקנים נה"י דכללות ונה"י דפרטות כלומר נה"י של העוצי שהוא כללות ונה"י דשצטה צחי שהם באורך, אצל נה"י דפרטות דפרטות של כל לילה נתקן כולו ז"א ונקבה ע"י הצרכה נמשך ל"מ וע"י המעשה נמשך ה"י, וכרצ יפה שעה שהקשה יען לא ראה הרש"ש שכתב צעוצי וצאורך וגם פירט פרטים רבים לפיכך ילא לו קשיות, ה' יע"א .

ענין פורים

רא) ש' כתב הרב צשה"כ ענין פורים ד' ק"ט ע"צ ד"ה דע כי הנה בזמן

דדורמיטא דז"א וכו' מלכד נה"י דאימא נכנסין בנוק' אלא גם המוחין דנה"י דאצא נכנסין צסוד ויזן ה' חלקים את הללע דא או"א וכו' גם עתה יולאות מרחל נוק' דז"א צ' הארות אלו גם כן והם מרדכי ורחל וכו' ואין ספק כי הארה זו הנגלית ממלכות דאצא היא הארה גדולה והנה שורש נשמת מרדכי היתה מן ההארה בגדולה הדיא וכו' נמלא בזמן דדורמיטא נכנסין בנוק' נה"י דאו"א ומהארת יסוד דאצא הנכנס בנוק' ויולא לחוץ יולא מרדכי, וז"ש הפסוק ומרדכי ילא מלפני המלך וכו', וכתב הרב צע"ח צשטר כ' ש' המוחין פ' ע' ד'. ס"ה ע"א וז"ל ואח"כ צעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א וצ' צחי חכמה שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן הנתונים צנה"י דאצא וחסדים צין דאצא צין דאימא נשארין צסוד מקיף על ראש ז"א והשאר שהם צינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן המתלצבים צנה"י דאימא נכנסין צנוקבה ונגדלת, נמלא מה שנכנס צנוקבה נה"י דאימא דוקא, וגם כתב הרש"ש צסדור צכונת צאצבה דעמידה מוחין דאצא עומדין על רישא דז"א ונה"י דאימא נכנסין צנוקבה, דז"א אלה היא מקום אחד אומר נה"י דאו"א נכנסין בנוק' צעת דדורמיטא, ומקום אחד אומר נה"י דאימא לצד נכנסין, ואם נאמר נה"י דאימא לצד נכנסין כילד כתב שנה"י דאצא ג"כ נכנסין ומהארת יסוד דאצא הנכנס צנוקבה ויולא לחוץ ילא מרדכי וז"ש הפסוק ומרדכי ילא מלפני המלך וכו' ל"ל :

ח' השאלה זאת שאל אותה הרש"ש צע"ח שער המוחין פ"ט ותירץ אותה הגהת השמש נ"צ וכו' ועיין צדרושי הפורים וצכמה מקומות שכתב שנה"י דאו"א נכנסין בנוק' צעת הנסירה ולי"ע ואפשר כי מה שכתב נה"י דאו"א היינו הצינות וגבורות דשניהם קודם החלוקה אמנם אינם נכנסים מלוצבים רק צנה"י דאימא לבד, ואפשר שזה הענין הוא כשנכנסים המוחין לצורך זוג יעקב ורחל או לאה במו

ש' חיים א' ד' ק

כמו בתפילת החול, אבל כשהזוג הוא דו"ץ הגדולים כמו בשבת ויו"ט או בכללות כ"ד שעות אז לריך שגם הנכ"י דאבא יכנסו זה עכ"ל, והשמיני השני בעמוד צ' הדק בסופו פירש דבריו מ"ש נה"י דאינא לצד בחול ר"ל צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן ומ"ש בשבת וצו"ט נה"י דאו"א כלומר כפי פי' הכי הוד וחלי יסוד השמאלי דאבא, והוד וחלי יסוד שמאלי דאימא שהם מ"ה דצ"ן וצ"ן דצ"ן, ופירש ר' שד"ה המ"ה דצ"ן שהיה צהוד דאבא נתלבש צלח דאימא והגבורות שהיו צחלי יסוד דאבא נתלבשו צחלי יסוד דימין דאימא ונכנסו נה"י דאימא לצד וצחוכם מוחין דאו"א ונקראים נה"י דאו"א יען שא"א היסוד שיתחלק לצי חליו יתלבש צנוקי והליו ישאר למעלה, ונשאר לנו ה'אלה כפי פירוש ר' שד"ה א"כ יסוד ראבא לא נכנס צנוקצה א"כ כילד ולא מרדכי מהארה יסוד דאבא, ותירץ מוחין דהוד וחלי יסוד דאבא המתלבשים צלח וחלי יסוד דאימא הנכנסין צנוקצה לוקחים לצוש מהוד ויסוד דאבא ונכנסים צנוקצה ומזה הלצוש המתפשט תוך הצנוקצה מהארתו יולח מרדכי נמלא נקראים נה"י דאימא ונקראים גם נה"י דאבא נכנסין צנוקי וז"ש הפסוק ומרדכי ילא מלפני המלך מהארת לצוש נה"י דאבא, מה"ר שד"ה :

ר(ב) ש' כתב הרב צה"כ ענין פורים ד' ק"ט ע"ג ד"ה וז"ל קריאת המגילה וכו' גם מגילה צלח יו"ד היא טולה צג"י ע"ה כמנין ג' הויות כ"ץ כ"ץ כ"ץ שהם ענין ג' מוחין דחצ"ד דנה"י דאבא המתגלים שם צמלכות וכו' נמלא ג' פרקין עילאין דנה"י דאבא נכנסין וצשאלת ר"פ ציארנו מה שנכנס צנוקי הוד וחלי יסוד דאבא והוד וחלי יסוד דאימא, ה'אלה מקום א' אומר ג' מוחין דחצ"ד דנה"י דאבא נכנסין צנוקי, ומקום א' אומר הוד וחלי יסוד דאבא נכנסין צנוקצה, ל"ל ה' יע"א :

ת' מה שכתב ג' מוחין דחצ"ד דנה"י דאבא המתגלים צמלכות, הם ישו"ת הנקראים צינה שהם כנגד או"א הנקרא אבא כנז' צשער השצירה, ש' ט"י, ואף שאמרנו מה שנכנס צנוקי הוד וחלי יסוד דאבא זה בכללות אבל צפרטות יש לו פרטוף שלה, מרי שד"ה, אבל צפרי עץ חיים כתב היסוד כלול מנלח והוד, כיון שנכנס יסוד כאלו נכנסו נה"י שהם ג' הויות כ"ץ כ"ץ כ"ץ עכ"ד :

ר(ג) ש' כפ"ז הרב צדק ק"ט ע"ג ד"ה והנה וכו' והנה לריכות צ' צחי אחרות והם אלו הא' צחי בהארת היסוד הכוא דאבא צרחל לצורך תיקון צנין פרלופה כי לכן נכנסים המוחין כנז' כדי להגדילה ולעשותה פרלופ כנז' וזה נעשה צסוד מתנות לאציונים כי רחל נקראת עני ואציון והיסוד דאבא הנקרא לדיק נותן לה לדיקה ומתנות והארות הזה מתקיים ע"י שאנו נותנים למטה מתנות לאציונים, נמלא היה לריך לתת מתנות לאציונים קודם ולצנות פרלופא ואח"כ לקרות המגילה ולהוליא הארת מרדכי, מדוע קודם מגילה ואח"כ מתנות ל"ל :

ת' עיין צשמן ששון ח"ג ע"ג ד' ק"מ אות כ"ד הביא השאלה ותירץ כל אלו הג' מלות הם כדי לקיים הארות כנז' דוקא והם ממטה למעלה תחילה לקיים הארת עטרת היסוד דאבא היולאת מחוץ ליסוד דנוקי וע"י קריאת המגילה הוא גמשך ומתגלה גילוי גמור ומאיר בכל העולמות צי"ע שנית ע"י מתנות לאציונים לקיים צה הארת היסוד דאבא עלמו אשר נכנס והיה צה לצורך צנין

פרלופה **יב**

היכל ה' היכל ז'א שער ג' שער י"ט שער אנך פרק ח' ט'

ראשונה שבשם אך למרקיס אנו קוראין אבא לאבא וישם לאבאן
 שנין בינה דמ"ה ואחא בינה וסבוגה להיוסן שנין בחי' ב"ן
 לבד שהיא נקבה וזוה סנין מ"ש במ"א על [ב] ולא אבא
 בסיר ט' כי (יש) וזוג י"שם וסבוגה (כיב) ג"ל שני"ל הוא איט
 דחיר דפסוק וזוגיכו ו"ש ולא אבא בעיר) הוא זוג (ד) דלא
 פסוק כטורע ונקרא זוג בינה ובינה כג"ל אך ולא אבא בעיר
 הוא חכמה (כ) עם בינה שהוא א"ר"א עלאין דפסוק (ו)
 וזוגיכו. וזרע בדרוש אחר כי אחא נפקא מנין דרוסין דאבא
 והוא סוד יסודות הנקרא אחא נפקא מסחות ב' דרוסין דל"א
 עלאין הנקרא שנין אבא לבד :

פרק ט' ט"ב (ו)

דוניה תראה כי עתיק כולל מ"ה וב"ן ושמיכה זכר ונקבה
 פרטוק א' והגה אחוריים דמ"ה וב"ן באחמט זה
 הפרטוק ופנים דמ"ה מלך א' ופנים דכ"ן מלך כב' וב' בחי'
 אחוריים

הנחות וביצורים (ח) גם כן י"ל עבד דר דבינה לקח עסק וזרד לישב כמו שהפסקה למל בגליון כ"י : (ג) כינו לא ויחיד עבד לא ע"ש
 (ש"ל כי היא גוונת עליו עבד נח"י אחד שם מ"ה וזו ב"ן ועוד דהא ח"י בינה דמ"ה חס בינה שלפני דב"ן כמכר לפ"ל וכו' ש"ל
 כחה ג"ל נ"ש. שם שני : (ג) ר"ל אלן סוד סודו כללוא ש"ה י"שם הוא א"ה ס' וסודי יסוד ולפני' לא זכירי לבין דלאן נחלס דש"ס נשה נירי' דש"ל
 סכסס וכסוד סונוס פ"ד ונבשר א"ר"א ס"ש נחלס דש"ס נשה יורד שנחמור כ"י חס ז"ן : (ד) ע"י הו"ס דף קפ"ח סו"פ"ל : (כ) קול כנפ"א ויטו פוד סו"ס
 סבולמס אך א"ר"א ש"ל"י"ן דלא ש"ס וזוגיכו סו"ס למפ"ל כנפולמס נסוד נקודות כ"י"שם כנפ"א א"ר"א אך ע"י"ן לא אבא בעיר ש"ל וימחורו כנפולמס עם סלחיות וסו"ס
היוצא פלפולמס עם נקודות ז"ל דוקא (לכשיש למסך לפי ש"לפ"ל לא י"ש שם כמ"ה אלא תחיר כוונתו עם נקודות ופ"י"ן כפי' ספר"י : (י) סג"ל דלא ס"ק : (י) סג"ל
 הוא פק פ"ד מספר א"ל :

אה"ח 23589

יפה שעה

השמש

[א] ג"כ ע"י"ן דב"ש דף ח' ע"א שאלס י"ג) נחלס כפי ז' כי א"ר"א הם
 חכמה דל"אילת מלניסין לחסד דל"א וכללוא יסודות בינה דל"אילת
 מלניסין לנטורס דל"א כטורע וז"ש מכמה מקומות וכפרס בשער א"ר"א
 ס"כ שכסב שיסודות הם חזאי פרטוק א"ר"א עילאין וזמנס ומעמדם של
 א"ר"א מלניסין לא"א מהגרון עד הכוח והחתיכה יסודות מלניסין א"ר"א
 מהכוח עד כ"י סיטור כ"י שיסודות הם חחת א"ר"א ומלניסין לא"א מהכמה
 עד סעידור ומכאן נראה ש"ס"פ"ה הם ב"ן א"ר"א ומלניסין לנטורס דל"א.
 ונלפ"ד כי מ"ש כאן הוא כוללוא א"ר"א עם יסודות שבכללוא כולם מק
 א"ר"א מלניסין לא"א מהגרון עד הסטור וח"ש שם הוא נפרשות כי
 חזאי פרטוקים אלו של הכללוא נקרא יסודות והם מלניסין לא"א מהכמה
 ועד הסטור וכמו שכל כללוא אבא נקרא א"ר"א כן ח"י פרטוק כללואו כק
 י"שם נקרא א"ר"א (א"ר"א) וכללוא נקרא י"שם לבד והוא בכללואו שמד
 חחה כללוא אבא שילאה וכן כמו שכל כללוא אחא נקרא יסודות כן ח"י
 פרטוק כללואות הנקרא סבוגה נקרא יסודות א"ר"א וכללואות נקרא חטוב
 לבד והיא בכללואות שמדמת חמת כללוא אחא י"ל"א כי אלו ואלו דל"א
 אבא ואימא עם יסודות הם זכ כעוד זכ והם זכ תחת זכ כנ"ל :

[ב] כ"כ ע"י"ן בשער פ"ד שער השושים ס"ל ע"ש היסד ותבין כי הנוסחא
 האמיתית הוא ככתוב כאן כי יסודות הם כללוא אחא חוונס נקרא חת
 ב"ש עם בינה כי י"שם הוא ח"י בינה דמ"ה וסבוגה היא בינה דכ"ן ט' :

אמר כי כבר כתב ר"ל לפ"ל בשער הספקות כי הנה כאשר אנו
 מסתפקים ותמרים שאפשר שפ"ל נחיתה אחוריים דב' כתיים דח"י
 נקודים נר"ס דחיק אל חספס לומר כי נח"י הפנים שלפס נשאר
 למסך מוסף דחיק כי דבר זה לא אפשר שאחוריים יע"ל למעלה נר"ס
 והכנים שלפס ש"ס יחיר עילאית הארו למסך גופא . אמנס ז"ל שבה'
 הפ"ס נשאר נקמחט שהוא נחלס ואימא לנרד ע"מ"ן ע"י"ן עם . ובספר
 ע"ש"ש ע"י"ן ח"ל פ"ד כוסף לומר ש"ס הפ"ס נשאר לא"א ואימא
 כ"ש ש"ר חלק ח"י"ג י"שם וזמנס ש"ס ז"ל לומר ש"ל לקח עתיק
 מחכמה ובינה דנקודים רק אחיר הכתיים שלפס לבד וכל הסאר נשאר
 לאבא ואימא וז"ל ז"כ ע"י"ן יס"ל לומר שאימא נש"ית מהכמה
 ש"ימס ש"י"ן חס"ר נפסקה רק אחיר הכת"ר ש"ל וז"י"ן זה נקרא חסרון
 כ"י"ן שפ"ס דכבר א"ל"ל : (א) ג"י וגם כי זה מ"ס חס ב"ן שגדלס ח"ל"ו
 ע"ש"ל להיחא נח"י ס"ר . וז"ל ע"י"ן דשער הפיקוק חסר ח"י"ן ס"ר
 ואמנס נרד לנסן ע"ס אל הכמר כי כ"י אלו כנקודות הם נח"י ס"ר
 ואך יכ"י נרועים וספוליס לשם מ"ה החדש ט' ההשוגה הוא כי עם
 מ"ה החדש י"א נח"י חת ע"ג ס"ג כ"ל ולכן כיון שהוא נמשך מח
 ע"ג עליו לכן גדול מן הס"ר . ועוד ע"ס אחר כי ג"ש מ"ה לא ס"ה
 ט ש"י"ס כמו ש"ס ג"ש ס"ר ע"מ"ן . ועוד ע"ס ג' כי אלו נח"י נקודות
 נלבד עם ט"ג ס"ג אב"ל מ"ה החדש הוא כולל פנח"ל ט' . ועוד ע"ס
 ד' כי ג"ש ס"ר ע"י"ן ט' ט נרשון גדול ע"ה והוא כי ע"י"ן לא נש"ל
 להבשר ט' אב"ל לפ"ל ש"י"קן כל נח"י ס"ג כ"י או חסר ס"ג לקמחוא

ספ"ס נח"י"ס וע"מ"ס א"ר טוכרה להיחא גדול מאד שם מ"ס על שם ס"ג ואם כן א"ך הוא טתן שלפס פעמים לכדל"ל עם ס"ג על שם מ"ס .
 ר"ל נכ"ה שדקדק נמ"ס ר"ל שם שפעם נרשון שם ס"ג מפני שפ"י"ן לא נש"ל להבשר ולפ"ל נפ"ה שיחלס כ"י"ר שם ס"ג יחור לקמחוא
 ולמע"ה וז"ל א"ן יחל שיחלס להבשר וכו"י פלמן חשעס רביעי כ"י נש"ל ש"לפס פעמים (לשיכ"ה עם מ"ה גדול על שם ס"ג ואך לפ"ל
 יצולו ס"ג על מ"ה אלא על כר"י"ן כי ע"י"ק הסעס הוא האחרון שפ"י"ן שם ס"ג נרע כי לא נש"ל להבשר וש"לפס פעמים ראשונים
 פ"ל"ס הם ה"ק"ס הם. הדע ש"ר כע"ס כר"ס"ן שחון כי שם מ"ה החדש י"א חוונס ע"ג וס"ג וכ"י כ"י"ן שהוא ס"ג"ל לא כ"י כ"י ש"ר כח"ר ר"ל
 בשער ספ"ל מ"ה ס"א ז"ל וכ"ה ר"ה להיח"א ג"כ מ"ה"ה וב"ן של הפ"י"מ"ס לח"ך וז"ל על כל נח"י"ס דמ"ג כפ"ר"י"ס ט' ומחזוונס אב"ה
 ואימא עילאין ט' כן ס"ה הפעמים דמ"ג עם כל הפ"ג ט' וז"ל מולידים בחי' ב"ן דח"י"טוחת יע"י"ן עם . כ"י ע"ס אב"ן שהוא כ"י"ל י"ל לח"ן
 וז"ל על י"ד חוונס דמ"ג בטול"ל עם ס"ג דמ"ג דל"ק . וכן הפעם כ"י כי שם מ"ה כולל פנח"ל שלם גם כ"י"ג עם שהוא ס"ג דמ"ג נקודות
 הנקודות טול"ל פנח"ל שלם נמ"ס ר"ל נמ"ג משער החיקוק יע"ש א"כ כ"י שלא נשאר ע"ס כע"י"ק אלא ח"ר ע"מ"י שבשם ס"ג כ"י הפ"י"ר
 וז"ל ע"י"ן נרע הוא שפ"י"ן לא נש"ל להבשר ואלו הפ"ג פעמים אחד הם שפ"י"ר נרע להנפ"ך לגרור לכן נפ"ה לפ"ל ש"י"קן כל ס"ג על
 י"ד ש"י"ס כ"י"ר יחור שם ס"ג לקמחוא ולמע"ה והש"ל כל י"מ ש"לם כ"ה בכללוא כל עם ס"ג דכל כללוא הא"י"ל יס"ק ע"ס כ"ה
 להיחא או ספ"ל ע"ס ארע"ל שם מ"ה אב"ל ננרשוא נחכמה דמ"ג דנקודות ח"ק"ר"ל א"ה כ"ה ט ש"י"ר כטורע ש"א"ל נקודות לא כ"ה ח"י
 ש"ר"ל אלא אחוריים הוא שנחנבל ונש"ל למסך נא"י"ל וז"ל עם ס"ג אחוריים דל"א חכמה דנקודות כ"ר נחלמו להבשר למ"ר כמ"ס ר"ל
 בשער יס"ק וז"ל ס"ג אחוריים דכל י"ס דל"א נחברו ונחון מהם פ"ר"ק יע"ש . א"כ מה ש"י"ה לפ"ל בכל כללוא כ"י"ל כ"ר הוא
 כ"י באחוריים הל"א וז"ל ע"י"ן דל"א חכמה דמ"ג יוכל להיות נח"ל מ"ה רחוק : (ב) ולכן נמ"ל כי אימא י"ל"תה פ"ה פמיר"ל ומלונכ"ה
 סך אב"ה ט' (ע"י"ן ש"ן ש"ן ד' ס"ד ע"ג א"ה ח') י"ל להקמחוא ש"כש"ר א"ל ס"י"ן כ"ה ר"ל ח"ל ועוד ע"ס אחד כי הנה אב"ה עמיר ונ"י יחיר ט'
 וכן כש"ר השושים ס"ג כ"ה ר"ל ז"ל ונב"ר ע"ה ע"י"ס דע כי א"ר"א ש"י כתיים שלפס הם ג"ר"ן דל"א כ"י וכ"ה ג"ר"ן דל"א ונב"ר ש"ר
 עם ע"י"ס א"ר"ה כחור"י ש"ס כ"ש מ"ג של ב' כ"י"ת וע"ס שם אח"ש"ו ואמרט ש"ל"ה"י"ת ש"ב"ה עמיר ונ"י יחיר א"ן כ"ה דל"א כ"ל
 כ"ה דל"א ע"ש ש"ס דכ"ר דמ"י דל"א . ושכ"ה ע"י"ן שמדבר בל"א עילאין פ"ס הם כ"ה כע"ס כתיים ג"ר"ן דל"א וז"ל הוא אומר ש"י"ת
 ש"ל"ה עמיר"ל אך אב"ה עיל"ה ונפ"ה דשער חוונס כ"ה כדכ"ר"ו נכ"ן . ואמר פ"י ש"י"ן כח"מרות ובהל"ג"ה"ו ז"כ כפ"שו"ו והכמת ש"ל אב"ה
 שחל"ג בל"מ"ה ולא אימא מהל"ג"ה ב"ה"ה . הדע ש"ר ש"י"ס מלניסין לא"ר"ך א"כ"י"ן זכ שהוא אב"ה מ"ד ימ"ן ואימא מ"ד שחל"ל כטורע
 וז"ל ח"ל לפ"ל בשער אב"ה ואימא וז"ל כן נמ"ג הוא ש"י"ה אב"ה ואימא מהל"ג"ה"ו ומה"מ"ר"ן זכ נח"ך זכ כפ"שו"ו ולא אימא אב"ה עמיר
 ונ"י יחיר ט' אימא נח"ה עמיר"ל אלא ב"ר כ"ה כ"י"ס מהם ודמ"י"ן א"י"ט בשע"ה כק"דס וכדע"י"ן א"ל שהוא עמיר ונ"י מכל וא"י רע"י"תו
 א"י"ט

נמלך השלום הדרוש הזה. עוד מלאכי בספר אחר על ענין חנוכה ו"ל: דע ח' כי מה שאנו לריבין לתקן הוא וזו וז"ל ויש כמה בחינות כי כמו שהאילות יש בו ג' חלקים והוא קונו של יוד ואין משיגים בו אלא מהמילוני' שבו שהוא הקרקפתא העלם המקיף המוחין ואינו אלא הלבוב וזה הלבוב בלבד אנו משיגים. והבחי' הב' מן המוחין דאר"א ודעת ובאלו אנו משיגים הפנימיו' עומקן ואנש' שהם שלשה חלקים באבא ונקרא על שמו כי החסם מוח הוא מאבא. הבחי' הג' הם ז' מידות התחומות' שהחם הנקודות כל העולמות וכן יש בזווג וז"ל ג' בחי' א' וק' ופי' כשהיא עולה ב"ק של ו' הם הם מודונות וזה אינו חשוב כ"כ לפי שרמ"ח אצריה הם מו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פכ"פ ועוד כי החיבור אינו צנופה אלא בחיילת ראשה ואינה בין הרין דרועין דמלכא. הבחי' ה' בשעולה עד המוחין שלו וזו מודונות ונס וזו זרעם שחול נעולה מן הא' אינו חשוב כ"כ לפי שהבנה שלה הוא כנגד הפנים שלו ואינם פכ"פ והחיבור בנאחר. הבחי' ה' כשהיא עולה עד הכתר שלו והו מוכרח כי הוא פכ"פ והחיבור הוא צנוף ממש ואי הוא נקרא גר' כמ"ס בזהיר רמ"ח אצריים והרין דרועין דלילה המחברים אותה הם ג"כ. והו נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יודים כל הבחי' אלו-אליה נצמח במקומה ולכן קיימת שמו של שבת קודש ובענין ההדלקה נר חנוכה קודש כי אם ידלוק של שבת קודש כבר עלתה ומה התועלת באחרת אבל יעשו לה הכנה בהדלקת נר חנוכה ויהיו כה האורות ואחר כך תעלה נר שבת :

ב' כי הנה בזמן הדורמיטיא דר"א לא בלבד יוצאין המוחין דר"א מנה גה' דרימא ונכנסין בטוק' רחל בחינות אבא אלא (אף) גם המוחין דבנה' דאבא כבוד ויבן ה' אליהם את הלל דא אבא ואימא ונמלא כי כמו בחיות המוחין החם תוך ז"א היו יוצאים מהם ב' הארות לתו' ומבחי' הארת המוחין דאבא יולא יתקב מצד פנים דר"א ומבחי' הארת מוחין דאימא יולא רחל מצד אחריו גם עתה יולאום מתחל טוק' דר"א ב' הארות אלו ג' כ' כל ספק יולא עוד אלא שבהיות מוחין חמ' תוך הנקבה נתוספה בחי' הארת שלושית משא"כ בחינות תוך ז"א והוא כי הנה בחיות תוך ז"א היה היסוד דרימא נשלם בחיות דר"א והיסוד דאבא שהוא יתר ארוך כגודע היה נשלם בכיום היסוד דר"א. ממש ולא היה יולא חמ' ליסוד כלל אבל עתה בחינות המוחין תוך הנקבה אשר היסוד שלה נוקב"י קצר מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויולא מוחין ליסוד נוקב"א ולחין ותתגלה הארתו בגילוי נגוד לגמרי ויודע כי מה שהיה מתלבט ביסוד דר"א הוא בחי' העצמה של היסוד דאבא שהיא בחי' המלכות דאבא ואין ספק כי הארת ז' הנעלית מתגלה דאבא היא הארת גדולה עד מאד. והנה שרש נשמת מרדכי היתה מן ההארת הזאת ולכן על ידו היתה תשובת ישראל בזמן ההוא וזה נרמז בשם מרדכי ממש שארז"ל שהוא לשין מירא דביא מיר דב"י והוא הנכנס מר דרור נס ק"י מור עיבר והענין הוא כי ההארת הגדולה היא מר דרור זך וקיי בתכלית העובדה מפני יסוד דתוך' ולחין וז"ס פ' וידי נטפו מר כי עובר. וזוה הבין חשלת מרדכי שעתה בנתי' מלכות ומשנה למלך וז"ס הפסוק ומרדכי יולא מלפני המלך בלבוש מלכות חכלת וחור ועשתרת וזה גודלה והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה ענין יולא או מלפני המלך היא רחל ועשתרת זרע גדולה מצד עטרה יסוד דאבא ולכן נקראת גדולה ש' הדורמיטיא דר"א בחי' ז' בסיוד הגדול הנכנס והדור' גם החמיק' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' וזוה ח' וז"ס קריאת' המגיד' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' חתומים נשמת פרסום החם והוא ענין הארת עשרת מלכות דאבא המתגלות ויולא לחין ולכן נקראת מגילה לשין גילוי ולחין ללילה ולפירסומה. גם מגילה בלא יוד היא עולה בני' ע"ח ממנין ג' היו"ת כ"ו כ"ו כ"ו כ"ו ענין ג' מוחין דרבי' דנה' דאבא והנקרא ספ"ר ויש לה דיען כחורה שכתבה על ספר המור' הוא יסוד דאבא הנקרא חורה שכתבה ליה ספר כעין ו' ארוכה והמגילה היא ההארת היולא ממוק ליסוד בני' ועם הוא ארוכה בצורת ו' ובעלת מגילה ארוכה ודי בהצעות אלו אל המשפלים : **ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדי הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארת המתחדשת בחיות המוחין דר"א תוך הנקבה בזמן דורמיטיא ז"א לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עומם כי הנה אחר דורמיטיא חתומים פכ"פ ובמוחין הם צ"ח ואין בחי' ההארת זו יולא אי כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים ורצה השי"ת שכל שנה בימי הפורים יוולא בהם אף אם יהיו ז"ו פכ"פ חתומים ההארת הנ' בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל כבוד דורמיטיא דר"א אנש"י שאל"כ יחזירו :**

ב' כי הנה בזמן הדורמיטיא דר"א לא בלבד יוצאין המוחין דר"א מנה גה' דרימא ונכנסין בטוק' רחל בחינות אבא אלא (אף) גם המוחין דבנה' דאבא כבוד ויבן ה' אליהם את הלל דא אבא ואימא ונמלא כי כמו בחיות המוחין החם תוך ז"א היו יוצאים מהם ב' הארות לתו' ומבחי' הארת המוחין דאבא יולא יתקב מצד פנים דר"א ומבחי' הארת מוחין דאימא יולא רחל מצד אחריו גם עתה יולאום מתחל טוק' דר"א ב' הארות אלו ג' כ' כל ספק יולא עוד אלא שבהיות מוחין חמ' תוך הנקבה נתוספה בחי' הארת שלושית משא"כ בחינות תוך ז"א והוא כי הנה בחיות תוך ז"א היה היסוד דרימא נשלם בחיות דר"א והיסוד דאבא שהוא יתר ארוך כגודע היה נשלם בכיום היסוד דר"א. ממש ולא היה יולא חמ' ליסוד כלל אבל עתה בחינות המוחין תוך הנקבה אשר היסוד שלה נוקב"י קצר מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויולא מוחין ליסוד נוקב"א ולחין ותתגלה הארתו בגילוי נגוד לגמרי ויודע כי מה שהיה מתלבט ביסוד דר"א הוא בחי' העצמה של היסוד דאבא שהיא בחי' המלכות דאבא ואין ספק כי הארת ז' הנעלית מתגלה דאבא היא הארת גדולה עד מאד. והנה שרש נשמת מרדכי היתה מן ההארת הזאת ולכן על ידו היתה תשובת ישראל בזמן ההוא וזה נרמז בשם מרדכי ממש שארז"ל שהוא לשין מירא דביא מיר דב"י והוא הנכנס מר דרור נס ק"י מור עיבר והענין הוא כי ההארת הגדולה היא מר דרור זך וקיי בתכלית העובדה מפני יסוד דתוך' ולחין וז"ס פ' וידי נטפו מר כי עובר. וזוה הבין חשלת מרדכי שעתה בנתי' מלכות ומשנה למלך וז"ס הפסוק ומרדכי יולא מלפני המלך בלבוש מלכות חכלת וחור ועשתרת וזה גודלה והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה ענין יולא או מלפני המלך היא רחל ועשתרת זרע גדולה מצד עטרה יסוד דאבא ולכן נקראת גדולה ש' הדורמיטיא דר"א בחי' ז' בסיוד הגדול הנכנס והדור' גם החמיק' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' וזוה ח' וז"ס קריאת' המגיד' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' חתומים נשמת פרסום החם והוא ענין הארת עשרת מלכות דאבא המתגלות ויולא לחין ולכן נקראת מגילה לשין גילוי ולחין ללילה ולפירסומה. גם מגילה בלא יוד היא עולה בני' ע"ח ממנין ג' היו"ת כ"ו כ"ו כ"ו כ"ו ענין ג' מוחין דרבי' דנה' דאבא והנקרא ספ"ר ויש לה דיען כחורה שכתבה על ספר המור' הוא יסוד דאבא הנקרא חורה שכתבה ליה ספר כעין ו' ארוכה והמגילה היא ההארת היולא ממוק ליסוד בני' ועם הוא ארוכה בצורת ו' ובעלת מגילה ארוכה ודי בהצעות אלו אל המשפלים : **ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדי הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארת המתחדשת בחיות המוחין דר"א תוך הנקבה בזמן דורמיטיא ז"א לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עומם כי הנה אחר דורמיטיא חתומים פכ"פ ובמוחין הם צ"ח ואין בחי' ההארת זו יולא אי כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים ורצה השי"ת שכל שנה בימי הפורים יוולא בהם אף אם יהיו ז"ו פכ"פ חתומים ההארת הנ' בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל כבוד דורמיטיא דר"א אנש"י שאל"כ יחזירו :**

הנה נמלך השלום הדרוש הזה. עוד מלאכי בספר אחר על ענין חנוכה ו"ל: דע ח' כי מה שאנו לריבין לתקן הוא וזו וז"ל ויש כמה בחינות כי כמו שהאילות יש בו ג' חלקים והוא קונו של יוד ואין משיגים בו אלא מהמילוני' שבו שהוא הקרקפתא העלם המקיף המוחין ואינו אלא הלבוב וזה הלבוב בלבד אנו משיגים. והבחי' הב' מן המוחין דאר"א ודעת ובאלו אנו משיגים הפנימיו' עומקן ואנש' שהם שלשה חלקים באבא ונקרא על שמו כי החסם מוח הוא מאבא. הבחי' הג' הם ז' מידות התחומות' שהחם הנקודות כל העולמות וכן יש בזווג וז"ל ג' בחי' א' וק' ופי' כשהיא עולה ב"ק של ו' הם הם מודונות וזה אינו חשוב כ"כ לפי שרמ"ח אצריה הם מו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פכ"פ ועוד כי החיבור אינו צנופה אלא בחיילת ראשה ואינה בין הרין דרועין דמלכא. הבחי' ה' בשעולה עד המוחין שלו וזו מודונות ונס וזו זרעם שחול נעולה מן הא' אינו חשוב כ"כ לפי שהבנה שלה הוא כנגד הפנים שלו ואינם פכ"פ והחיבור בנאחר. הבחי' ה' כשהיא עולה עד הכתר שלו והו מוכרח כי הוא פכ"פ והחיבור הוא צנוף ממש ואי הוא נקרא גר' כמ"ס בזהיר רמ"ח אצריים והרין דרועין דלילה המחברים אותה הם ג"כ. והו נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יודים כל הבחי' אלו-אליה נצמח במקומה ולכן קיימת שמו של שבת קודש ובענין ההדלקה נר חנוכה קודש כי אם ידלוק של שבת קודש כבר עלתה ומה התועלת באחרת אבל יעשו לה הכנה בהדלקת נר חנוכה ויהיו כה האורות ואחר כך תעלה נר שבת :

ענין פורים (ג) **ב' כי הנה בזמן הדורמיטיא דר"א לא בלבד יוצאין המוחין דר"א מנה גה' דרימא ונכנסין בטוק' רחל בחינות אבא אלא (אף) גם המוחין דבנה' דאבא כבוד ויבן ה' אליהם את הלל דא אבא ואימא ונמלא כי כמו בחיות המוחין החם תוך ז"א היו יוצאים מהם ב' הארות לתו' ומבחי' הארת המוחין דאבא יולא יתקב מצד פנים דר"א ומבחי' הארת מוחין דאימא יולא רחל מצד אחריו גם עתה יולאום מתחל טוק' דר"א ב' הארות אלו ג' כ' כל ספק יולא עוד אלא שבהיות מוחין חמ' תוך הנקבה נתוספה בחי' הארת שלושית משא"כ בחינות תוך ז"א והוא כי הנה בחיות תוך ז"א היה היסוד דרימא נשלם בחיות דר"א והיסוד דאבא שהוא יתר ארוך כגודע היה נשלם בכיום היסוד דר"א. ממש ולא היה יולא חמ' ליסוד כלל אבל עתה בחינות המוחין תוך הנקבה אשר היסוד שלה נוקב"י קצר מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויולא מוחין ליסוד נוקב"א ולחין ותתגלה הארתו בגילוי נגוד לגמרי ויודע כי מה שהיה מתלבט ביסוד דר"א הוא בחי' העצמה של היסוד דאבא שהיא בחי' המלכות דאבא ואין ספק כי הארת ז' הנעלית מתגלה דאבא היא הארת גדולה עד מאד. והנה שרש נשמת מרדכי היתה מן ההארת הזאת ולכן על ידו היתה תשובת ישראל בזמן ההוא וזה נרמז בשם מרדכי ממש שארז"ל שהוא לשין מירא דביא מיר דב"י והוא הנכנס מר דרור נס ק"י מור עיבר והענין הוא כי ההארת הגדולה היא מר דרור זך וקיי בתכלית העובדה מפני יסוד דתוך' ולחין וז"ס פ' וידי נטפו מר כי עובר. וזוה הבין חשלת מרדכי שעתה בנתי' מלכות ומשנה למלך וז"ס הפסוק ומרדכי יולא מלפני המלך בלבוש מלכות חכלת וחור ועשתרת וזה גודלה והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה ענין יולא או מלפני המלך היא רחל ועשתרת זרע גדולה מצד עטרה יסוד דאבא ולכן נקראת גדולה ש' הדורמיטיא דר"א בחי' ז' בסיוד הגדול הנכנס והדור' גם החמיק' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' וזוה ח' וז"ס קריאת' המגיד' ויולא חתומים נשמת בחי' ז' חתומים נשמת פרסום החם והוא ענין הארת עשרת מלכות דאבא המתגלות ויולא לחין ולכן נקראת מגילה לשין גילוי ולחין ללילה ולפירסומה. גם מגילה בלא יוד היא עולה בני' ע"ח ממנין ג' היו"ת כ"ו כ"ו כ"ו כ"ו ענין ג' מוחין דרבי' דנה' דאבא והנקרא ספ"ר ויש לה דיען כחורה שכתבה על ספר המור' הוא יסוד דאבא הנקרא חורה שכתבה ליה ספר כעין ו' ארוכה והמגילה היא ההארת היולא ממוק ליסוד בני' ועם הוא ארוכה בצורת ו' ובעלת מגילה ארוכה ודי בהצעות אלו אל המשפלים : **ואמנם** היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדי הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארת המתחדשת בחיות המוחין דר"א תוך הנקבה בזמן דורמיטיא ז"א לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עומם כי הנה אחר דורמיטיא חתומים פכ"פ ובמוחין הם צ"ח ואין בחי' ההארת זו יולא אי כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים ורצה השי"ת שכל שנה בימי הפורים יוולא בהם אף אם יהיו ז"ו פכ"פ חתומים ההארת הנ' בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל כבוד דורמיטיא דר"א אנש"י שאל"כ יחזירו :**